ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΒΑΪΓΚ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος).

Μ

Α τὰ μάτια σου μοῦ χαμογελοῦσαν φιλικά, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν. Μὲ φίλησες ἀκόμα μιὰ φορά, ἀλλὰ δὲν μ' ἀναγνώρισες!

Διευθύνθηκα γρήγορα πρὸς τὴν πόρτα, γιατὶ ἔννοιωθα τὰ δάκρυά μου νὰ μοῦ πλημμυρίζουν τὰ μάτια καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὰ δῆς.

Ἐβγῆκα μὲ τόση ὁρμή, ὥστε στὸν ἀντιθάλαμο λίγο ἔλειψε νὰ πέσω ἐπάνω στὸ Ζάν, τὸν ὑπηρέτη σου. Τρομαγμένος ἐκεῖνος, ἔκανε ἕνα πήδημα πρὸς τὸ πλάϊ κι' ἄνοιξε γρήγορα τὴν πόρτα γιὰ νὰ περάσω.

Μὰ καθὼς τὸν κυττοῦσα ἐκείνη τὴ στιγμὴ —ἀκοῦς; ἀκοῦς;— καθὼς τὴ μοναδικὴ ἐκείνη στιγμή, μὲ τὰ μάτια μου πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, κύτταζα τὸ γέρο σου ὑπηρέτη, εἶδα μιὰ λάμψη ξαφνικὴ νὰ φωτίζη τὸ βλέμμα του.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ἀκοῦς; μέσα στὴ μοναδικὴ αὐτὴ στιγμή, ὁ ὑπηρέτης σου, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ μὲ δῆ ἀπὸ τὰ παιδικά μου χρόνια, μ' ἀ ν α γ ν ώ ρ ι σ ε.

Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ πέσω μπροστά του γονατιστὴ καὶ νὰ τοῦ φιλήσω τὰ χέρια. Γρήγορα—γρήγορα, ἔβγαλα ἀπ' τὸ μανσόν μου τὰ χαρτονομίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα μ' εἶχες ἐξευτελίσει καὶ τοῦ τἄβαλα στὸ χέρι.

Ἔτρεμε καὶ μὲ κύτταζε μὲ τρόμο. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ εἶχε ἴσως καταλάβει καλύτερα ἀπὸ σένα σ' ὅλη σου τὴ ζωή.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλοι, μὲ χάϊδεψαν, ὅλοι δείχτηκαν καλοὶ πρὸς ἐμένα καὶ μόνο, μόνο ἐσὺ μὲ λησμόνησες, ἐσύ, σὺ μόνο δὲν μ' ἀναγνώρισες ποτέ.

* * *

Τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μας πέθανε. Τώρα δὲν ἔχω πειὰ κανένα στὸν κόσμο, κανένα ν' ἀγαπήσω, ἐκτὸς ἀπὸ σένα. Μὰ τί εἶσαι γιὰ μένα, ἐσὺ ποὺ ποτέ, ποτὲ δὲν μ' ἀναγνώρισες, ἐσὺ ποὺ πέρασες πλάϊ μου τόσες φορὲς χωρὶς νὰ μὲ δῆς, ἐσὺ ποὺ περπάτησες ἐπάνω μου ὅπως σὲ μιὰ πέτρα, ἐσὺ ποὺ τραβᾶς τὸ δρόμο σου καὶ μ' ἀφίνεις σὲ μιὰ αἰωνία ἀναμονή;

Μιὰ μέρα, νόμισα πὼς σὲ κρατοῦσα ἐπὶ τέλους, πὼς κρατοῦσα τὸ φευγαλέο πλάσμα ποὺ εἶσαι σὺ στὸ παιδί μας. Μὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν παιδί σου καὶ τὴν περασμένη νύχτα μ' ἄφησε σκληρὰ γιὰ νὰ πάη ταξεῖδι. Μὲ λησμόνησε καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξαναγυρίση.

Εἶμαι πάλι μόνη, πιὸ μόνη ἀπὸ ποτέ. Δὲν ἔχω πειὰ τίποτε ἀπὸ σένα —οὔτε παιδί, οὔτε μιὰ γραμμή, οὔτε μιὰ λέξι, οὔτε μιὰ ἀνάμνησι— καὶ ἂν κανένας πρόφερε τὸ ὄνομά μου μπροστά σου, δὲν θὰ εἶχε γιὰ σένα καμμιὰ σημασία.

Γιατὶ νὰ μὴ δώσω μόνη μου ἕνα τέλος στὴ ζωή μου, ἀφοῦ γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει πειά; Γιατὶ νὰ μὴν ἐγκαταλείψω αὐτὸ τὸν κόσμο, ἀφοῦ ἐσὺ μ' ἐγκατέλειψες;

Ὄχι, πολυαγαπημένε μου, σοῦ τὸ λέω μιὰ φορὰ ἀκόμα: δὲν σὲ κατηγορῶ. Δὲν θέλω οἱ θρῆνοι μου νὰ σκορπίσουν τὴν ταραχὴ μέσ' στὴ χαρὰ τῆς κατοικίας σου. Μὴ φοβᾶσαι ὅτι θὰ σ' ἐνοχλήσω πολλὴ ὥρα ἀκόμα. Συχώρεσέ με. Μὰ εἶχα ἀνάγκη νὰ φωνάξω μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, σ' αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ τὸ παιδί μου βρίσκεται ξαπλωμένο ἐκεῖ, χωρὶς ζωή.

Ἔπρεπε νὰ σοῦ μιλήσω μιὰ φορά, μιὰ μόνο φορά. Θὰ ξαναγυρίσω σὲ λίγο στὰ σκοτάδια μου καὶ θὰ ξαναγίνω ἀμίλητη, ὅπως ἤμουν πάντα πλάϊ σου. Μὰ ἡ κραυγή μου αὐτὴ δὲν θὰ φτάση ὥς ἐσένα ὅσο εἶμαι ζωντανή. Μονάχα ὅταν θὰ πεθάνω, θὰ λάβης αὐτὴ τὴ διαθήκη, διαθήκη μιᾶς γυναίκας ποὺ σ' ἀγάπησε περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες καὶ ποὺ ποτὲ δὲν τὴν ἀναγνώρισες, μιᾶς γυναίκας ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ σὲ περμένη καὶ ποὺ ποτὲ δὲν τὴν προσκάλεσες.

Ἴσως—ἴσως, ὅταν θὰ λάβης τὴ διαθήκη μου, νὰ μὲ φωνάξης. Μὰ τότε θὰ σοῦ φανῶ ἄπιστη γιὰ πρώτη φορά, ἀφοῦ, μέσα στὸν τάφο μου, δὲν θ' ἀκούσω τὴν πρόσκλησί σου.

Δὲν σοῦ ἀφίνω κανένα πορτραῖτο μου, κανένα σημάδι δικό μου, ὅπως καὶ σὺ δὲν μ' ἄφησες τίποτε, τίποτε. Ποτὲ δὲν θὰ μ' ἀναγνωρίσης, ποτέ. Αὐτὴ ἦταν ἡ εἱμαρμένη τῆς ζωῆς μου. Ἂς μείνει ἡ ἴδια καὶ στὸν θάνατό μου.

Δὲν θέλω νὰ σὲ φωνάξω στὴν τελευταία μου στιγμή, φεύγω χωρὶς νὰ γνωρίσης οὔτε τ' ὄνομά μου, οὔτε τὸ πρόσωπό μου. Πεθαίνω χωρὶς παράπονο, γιατὶ ἐσύ, μακρυά μου, δὲν νοιώθεις κανένα πόνο. Ἂν ἦταν νὰ ὑποφέρης μὲ τὸ θάνατό μου, τότε νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πεθάνω.

Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω πειὰ τὸ γράψιμο. Τὸ κεφάλι μου εἶνε τόσο βαρύ... τὰ μέλη μου πονοῦν τρομερά... ἔχω πυρετό... μοῦ φαίνεται πὼς θ' ἀναγκαστῶ νὰ πέσω ἀμέσως στὸ πένθιμο αὐτὸ κρεββάτι. Ἴσως σὲ λίγο ὅλα νὰ τελειώσουν... ἴσως ἡ μοῖρα θὰ μοῦ φανῆ μιὰ φορὰ καλὴ καὶ δὲν θὰ μ' ἀφήση νὰ ἰδῶ τοὺς μαυροφορεμένους ἀνθρώπους νὰ παίρνουν τὸ παιδί μου.

Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ γράψω...

Χαῖρε! Πολυαγαπημένε μου χαῖρε. Σ' εὐχαριστῶ. Ὅ,τι κι' ἂν ἔγινε, ἦταν καλό. Θὰ σ' εὐχαριστῶ ὥς τὴν τελευταία μου πνοή...

Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἀνακουφισμένο. Σοῦ τὰ εἶπα ὅλα, ξέρεις τώρα —ὄχι, δὲν ξέρεις, μαντεύεις μόνο— πόσο σ' ἀγάπησα. Καὶ ὅμως αὐτὴ δὲν σοῦ ἀφίνει κανένα βάρος. Ὁ θάνατός μου δὲν θὰ σοῦ προκαλέση καμμιὰ στενοχώρια. Αὐτὸ μὲ παρηγορεῖ, πολυαγαπημένε μου...

Μὰ ποιὸς... ποιὸς τώρα, θὰ σοῦ στέλνη κάθε χρόνο, στὰ γενέθλιά σου, λευκὰ τριαντάφυλλα; Ὦ! τὸ βάζω σου θὰ μένη ἀδειανὸ κι' ἔτσι θὰ χαθῆ κι' αὐτὴ ἡ ἀδύνατη πνοὴ τῆς ζωῆς μου, ποὺ κυμάτιζε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ὁλόγυρά σου.

Πολυαγαπημένε μου, ἄκου, σὲ ἱκετεύω... εἶνε ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία παράκλησις ποὺ σοῦ ἀπευθύνω... ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μένα, κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητάω: κάθε χρόνο στὰ γενέθλιά σου, ἀγόραζε λευκὰ τριαντάφυλλα καὶ βάζε τα στὸ κρυστάλλινο ἀνθοδοχεῖο σου.

Κάμε το, κάμε το αὐτό, ὅπως ἄλλοι κάνουν γιὰ τοὺς προσφιλεῖς τους νεκροὺς μιὰ φορὰ τὸ χρόνο μιὰ λειτουργία. Δὲν πιστεύω πειὰ στὸ Θεὸ καὶ δὲν θέλω λειτουργίες. Δὲν πιστεύω παρὰ μόνο σ' ἐσένα...

Ὦ! μιὰ φορὰ μόνο τὸ χρόο θὰ τὸ κάνης αὐτό, ἐντελῶς σιωπηλά, ἐντελῶς ἀθόρυβα, ὅπως ἀθόρυβα ἔζησα στὸ πλάϊ σου. Σὲ ἱκετεύω, κάμε αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητάω, πολυαγαπημένε μου. Εἶνε ἡ πρώτη παράκλησις ποὺ σοῦ ἀπευθύνω... Εἶνε ἐπίσης κι' ἡ τελευταία... Σ' εὐχαριστῶ... Σ' ἀγαπῶ... Σ' ἀγαπῶ... Χαῖρε...».

* * *

Τὰ τρεμάμενα χέρια τοῦ μυθιστοριογράφου Ροδόλφου Ἀάϊπεν παράτησαν τὴν ἐπιστολὴ τῆς ἄγνωστης. Ἔπειτα, ἐπὶ πολλὴ ὥρα, βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Συγκεχυμένα τώρα ἀνέβαινε μέσα του ἡ ἀνάμνησις μιᾶς μικρῆς γειτόνισσάς του, μιᾶς νέας κόρης ποὺ τὴν εἶχε συναντήσει στὸ δρόμο καὶ μιᾶς γυναίκας ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα ντάνσιγκ, μὰ ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ ἔμενε θολὴ κι' ἀκαθόριστη σὰν μιὰ πέτρα ποὺ λάμπει καὶ τρέμει στὸ νερὸ καὶ τῆς ὁποίας δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχωρίση τὸ σχῆμα.

Ἴσκιοι, μέσ' στὸ μυαλό του, προχωροῦσαν κι' ἀποτραβιόντουσαν, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ σχηματίζουν μιὰ καθαρὴ εἰκόνα. Ἀνασκάλιζε μέσα του τριψφερὲς ἀναμνήσεις, μὰ τίποτε δὲν ἦταν ὡρισμένο. Τοῦ φαινόταν πὼς τὰ εἶχε ὀνειρευτεῖ ὅλ' αὐτά, πὼς τὰ εἶχε ζήσει μονάχα στὸ ὄνειρό του.

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε τότε στὸ γαλάζιο ἀνθοδοχεῖο ποὺ βρισκόταν μπροστά του, ἐπάνω στὸ γραφεῖο του. Ἦταν ἄδειο, ἄδειο γιὰ πρώτη φορά, ἂν καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη γιόρταζε τὰ γενέθλιά του. Ἕνα ἀνασκίρτημα τρόμου τὸν συνεκλόνισε ὁλόκληρο. Τοῦ φάνηκε σὰν νὰ εἶχε ἀνοίξει ξαφνικὰ μιὰ πόρτα ἀόρατη καὶ μιὰ παγωμένη πνοή, φερμένη ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, τάραξε τὴ γαλήνη τοῦ δωματίου του. Ἔννοιωσε πὼς κάποιος εἶχε πεθάνει... ἔννοιωσε ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ μιὰ αἰωνία ἀγάπη. Κάτι μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ἄνθισε καὶ συλλογίστηκε τὴν ἄγνωστη τόσο παθητικὰ καὶ τόσο ἰδανικά, σὰν μιὰ μακρυνὴ μουσική....

Μὰ ἦταν ἀργὰ πειά... Πολὺ ἀργά...

Τώρα ἐκείνη δὲν θὰ βρισκόταν στὴ ζωή... Θὰ εἶχε πάει, ὅπως τοῦ ἔγραφε, νὰ συναντήση τὸ πεθαμένο παιδί τ ο υ ς... Ὦ!... ποιὰ τραγικὴ μοῖρα τὸν εἶχε τυφλώσει καὶ δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ τὴν ἀναγνωρίση τόσες φορὲς ποὺ τὴν ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκαλιά του... Ὦ! νὰ μὴ μαντέψη τὸν ἔρωτά της. Ἕνας τέτοιος ἔρως νὰ χαθῆ ἔτσι...

Ἐννοιωθε τώρα πὼς τὴν ἀγαποῦσε κι' ἂς μὴ θυμόταν ποιὰ ἦταν... Μέσ' ἀπ' τὰ θολωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια του ἔβλεπε μιὰ ὀπτασία νὰ τοῦ χαμογελάη καὶ νὰ τὸν προσκαλῆ...

Ὦ! ποῦ θὰ τὴν ξανάβρισκε... Στὸν ἄλλο κόσμο μονάχα, γιατὶ σ' αὐτὸν ἐδῶ δὲν ἤξερε οὔτε ποῦ εἶνε ὁ τάφος της, γιὰ νὰ τοῦ πάη λίγα λευκὰ ρόδα...

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
Μιὰ ξεκαρδιστικὴ σελίς:
ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΑΛΛΗΛΟΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΟΙ